

Gazel

Radu Stanca

În toate iubitele mele trecute,
Mereu, te-am căutat tot pe tine ,iubito,
Și-aproape în toate puțin te-am aflat. Doar
În tine, din tine, nimica nu aflu.

Te-ntorc, ca pe-un ceas, de pe-o față pe alta,
Îți scot carapacea de-argint și cadranul
Și timp îndelungat scormonesc prin rotițe
Și arcuri de tine să dau, dar degeaba.

Tu nu ești tu. Nu! Și zadarnic te-asemăn
Cu tine, aceea ce totuși ascunsă
Pe undeva ești (dar pe unde ?)și care
Nu vrei nicidecum ca să ieși la iveală.

Un joc dac-ar fi și n-ar fi mai zadarnic.
Un pas dac-ar fi și n-ar fi mai sfielnic.
Tu nu ești tu. Nu ! Și-mprejurul tău nu e
Decât o căutare a celui ce te caută.

Închis între patru pereți plâng și sufăr,
Căci, iată, deși te-am găsit, nu te aflu.
Și visul meu trist, ca un câine de-acuma,
Va fi nevoit să se-ntoarcă în cușcă.

De-atât de mult timp te-așteptam, încât clipa,
Când lin ai sosit, am luat-o de umeri
Cum iei pe-un prieten, dar ea, mincinoasa,
S-a-ntors și mi-a-nfipt un pumnal între coaste.

Și-acum împlinirile nu-s împlinite
Și, singur la masa de scris, îmi pierd timpul
Visând c-o să vii, cine știe, ca mâine,-n
Străina aceea ce-așteaptă la poartă